

Ledenvergadering Beroepsgroep

door:
Piet de Kort, voorzitter
Beroepsgroep van
OMO-docenten

De eerste ledenvergadering van de Beroepsgroep van OMO-docenten werd gehouden op 13 mei 2009 in de Mollerzaal van Ons Huis te Tilburg. Daarna volgde een programma met drie lezingen, onderbroken door een buffet.

Ledenvergadering

Op de agenda stonden de bestuursverkiezing, financiële zaken en een discussie over de toekomstige activiteiten. De leden gaven het huidige bestuur een nieuw mandaat voor het volgende jaar. Bij de bespreking van het voorstel om de contributie vast te stellen op € 40 werd door verschillende leden de hoogte van dat bedrag gekoppeld aan de plannen voor het volgend schooljaar. Er ontstond een levendige discussie over onder andere ledenpasjes, naamsbekendheid en aanbod van scholing. Bij dat laatste onderwerp werd opnieuw gerefereerd aan het oude idee van interscholair scholingsdagen per vak.

Het contributievoorstel werd uiteindelijk nog niet in stemming gebracht, ook al omdat er onduidelijkheid bleef bestaan over de voorliggende begroting. Jammer genoeg was penningmeester Dick Ottenbros niet aanwezig als gevolg van een recente heupoperatie.

Beroepsvormingsproces

Albert Mok, emeritus hoogleraar economische sociologie, gaf vervolgens uitleg over het proces van beroepsvorming bij leraren. Hij illustreerde zijn betoog met voorbeelden uit het onderzoek dat hij heeft verricht naar de beroepsvorming bij verschillende beroepen en in diverse landen.

“Mensen met ongeveer gelijke (vak)opleiding die ongeveer identieke problemen (in de zin van opgaven) in hun werk tegenkomen, gaan bindingen met elkaar aan ten einde voor die problemen gezamenlijke oplossingen te vinden. Immers, mensen die (van oordeel zijn dat zij) hetzelfde werk doen, zijn geneigd elkaar op te zoeken, contact met elkaar te onderhouden en kennis uit te wisselen. Daartoe dienen bij voorbeeld beroepsverenigingen.

Ze krijgen een aanduiding (beroepsnaam) die hen van anderen die ander werk doen onderscheidt en die de onderlinge samenhang naar buiten toe afbakt (uiterlijke samenhang). Zij komen steeds dezelfde problemen tegen waarvoor ze (standaard)oplossingen zoeken en vinden, die ze op elkaar overdragen (beroepsinwijding) en waardoor ze van elkaar leren (beroepsopleiding). Het beroep moet immers steeds worden gereproduceerd. De nieuwkomers moeten worden ingewijd en de grenzen van het domein moeten worden bewaakt, waartoe een eigen cultuur (beroeps cultuur) en eigen cognitieve en morele maatstaven (beroepsstandaard) worden ontwikkeld, waaraan de leden van een beroep hun identiteit en hun marktwaarde ontleen en waaraan ze in praktijk gehouden zijn.”

Aan de hand van een 3 bij 3 matrix legde hij bijzondere nadruk op de domeinen ‘Collegialiteit en saamhorigheid’ en ‘Collectieve gedragsnormering’, die volgens hem een brugfunctie hadden tussen ‘Maatschappelijke verantwoordelijkheid’ en ‘Interpersoonlijke betrokkenheid’.

Avondlezingen

Na het buffet konden de aanwezigen kiezen uit twee lezingen. De grootste belangstelling ging uit naar de lezing van Jan Blokker, die samen met zijn vader en broer onlangs het boek “Nederland in twaalf moorden” heeft geschreven. Hij begon met zijn toehoorders de volgende prikkelende stelling voor te houden.

“Nederlanders zien zichzelf graag als een voorbeeld voor andere volkeren. Je hoeft niet eens zo heel goed op te letten om voortdurend signalen op te vangen van die neiging. Ik heb het dan uiteraard over de veronderstelling dat wij weliswaar een klein land zijn, maar dat we moreel en ethisch zo voortreffelijk zijn geworden in de loop van onze geschiedenis, dat buitenlanders daar maar eens een voorbeeld aan zouden moeten nemen. Als de grote staten meer oog zouden hebben voor onze vredelievende aard, het ontbreken van nationalistische hysterie, voor onze aangeboren democratische aard, onze vrijheidszin, onze ontspannenheid, onze tolerantie... ja, dan zou de wereld er heel wat beter uitzien.”

Maar, aldus Blokker: "Ik heb de verandering van een bezadigd, gezagsgetrouw land naar een provocatief, brutaal, bot en soms ook enigszins neurotisch land meegemaakt. Ik ben me ervan bewust dat ik zware woorden gebruik, maar ik denk dat ik dat kan verantwoorden.

Nederland zou heel snel heel erg assertief worden. Een absolute vrijheid van meningsuiting hoorde daarbij. Het was niet alleen meer een behoefte en een recht om voortdurend openlijk uit te komen voor je mening en alle normen en autoriteiten ter discussie te stellen, het was zoveel als een plicht geworden. Wie niet voortdurend met luider stem uitkwam voor zijn mening, die was ofwel een sukkel, of een hypocriet."

Dat alles leidde uiteraard tot een levendige discussie over de zogenaamde Nederlandse 'normen en waarden'.

"Maar over welke normen en waarden hebben we het eigenlijk? De moraal van de minister-president? De typisch Nederlandse tradities waar de fractievoorzitter van Trots op Nederland zich sterk voor maakt? De grimmige recht-voor-z'n-raap retoriek van die afvallige VVD'er uit Venlo?"

Van electroscop naar LHC

De andere lezing was een inleiding op de moderne deeltjesfysica door Thomas Rijken van de Radboud Universiteit Nijmegen. Een moeilijk, maar uiterst boeiend onderwerp "Beginnende bij de ontdekking van β -radioactiviteit door Bequerel in 1896 volgen we de ontwikkeling van de elementaire deeltjes in de voorbijgegangene eeuw. In de tien jaar daarna begint het tijdperk van zowel de Quantumfysica als ook de Relativiteitstheorie. De beroemde formule $E = mc^2$ van Poincare en Einstein betekent de equivalentie van massa en energie, en brengt het idee van productie van (nieuwe) deeltjes!

De ballonvaart van Victor Hess in 1912 markeert een volgend belangrijk moment, omdat dit in feite de ontdekking was van de kosmische straling. Verrassend hierbij is de belangrijke rol die de simpele (?) electroscop hierbij heeft gespeeld!

We volgen de verdere ontdekkingen van nieuwe deeltjes met experimenten met kosmische straling rond 1950. Deze leidden in de zestiger jaren tot het Quark-model, hetgeen orde bracht in de zgn. 'particle-zoo'. Vanaf 1950 wordt het onderzoek in de deeltjesfysica praktisch geheel overgenomen door de ontwikkeling van de deeltjesversnellers, met name de cyclotrons."

De LHC (Large-Hadron-Colider) van C.E.R.N. in Genève is de laatste grote versneller die onlangs in gebruik is genomen. Via de beschrijving van de Standaardtheorie, deeltjesinteracties en de fundamentele experimenten die de theorie bevestigden, leidde hij de aanwezigen tot slot naar een scenario van de Oerknal of 'Big-Bang'.

Na afloop van deze leerzame bijeenkomst reikte de Beroepsgroep aan alle deelnemers een certificaat uit.

